

Storlaksen i Molaug-vatnet, sommeren 1946.

av Reidar Frafjord

Året 1946 er uendelig lenge siden. Det er likevel to grunner til at det ikke lar seg viske ut av hukommelsen min. Den 19. august startet jeg min skolegang på Kampen folkeskole, i et klasserom som bar preg av at det hadde tjent som forlegning for tyske soldater gjennom flere krigsår. Da skolens helsesøster etter noen uker behørig skulle måle og veie de 32 guttene i klassen, fikk jeg en pussig og spesiell assosiasjon: Vekten min var nemlig 21,5 kg, den samme som storlaksen vi hadde fått i garnet i Molaug-vatnet i Frafjord noen måneder tidligere!

En helt vanlig dag i en av de to tilmålte ferieukene min far hadde fri fra skipperyrket, fra midten av juli måned, hadde et "fiskerlag", bestående av far, 43 år, onkel Mikal, 50 år, datteren Reidun, 4 år, sønnen Olav, 16 år, min bror Godfred, 17 år, og meg selv på 7 år en skjellsettende opplevelse.

Vi hadde vært så heldige å få leie fiskerettighetene i nedre delen av Molaug-vatnet to dager i uken, Det ble satt ut 3 - 4 lakse-/auregarn den ene dagen, som så ble tatt opp den påfølgende dag. Fangsten hadde vært rimelig bra, vi hadde hver gang kommet ned til familiehyttene våre med både laks og aure.

Ett av garnene var festet i land på nordsiden av vatnet, mellom "Osen" og "Kløvsteinen", trolig ved den lokaliteten som kalles "Studahållå". Denne aktuelle, regnfulle formiddagen var garnet her det siste som skulle trekkes inn fra trebåten, som hele sommeren lå fortøyd ved "Falcka-naustet".

Da båten nærmet seg linen som var festet i land, registrerte vi straks at deler av garnet lå under vann. Onkel Mikal satt ved årene mens far trakk inn. Mye tydet på at en spesielt tung laks hadde viklet seg inn i garnmaskene, og far gjorde kleppen sin klar. Snart skimtet vi konturene av en gedigen skygge i vannet, en svær laks som for alvor tok til å røre på seg! Før den imidlertid hadde fått tid til å slite seg løs, hadde far med et kirurgisk grep satt kleppen inn gjennom gjellene på beistet som med ett lå oppe i båten hvor den kastet på seg og slo med det kraftige halepartiet sitt.

Reidun og jeg syntes imidlertid ikke at denne "båtdansen" var så veldig festlig. Det endte med at onkel Mikal satte seg oppå den før vi kom oss til lands hvor far fikk den avlivet. Hvordan vi kom oss nedover dalen denne dagen, uten bil eller kjerre, og med 4 - 5 "mindre" lakser på 6 - 7 kg, kan jeg i dag ikke minnes. Men i timene etterpå ble storlaksen veid og kontrollveid av min onkel Tormod på tunet hos farmor og farfar, Rakel Gurine og Gabriel. Tante Gerda lånte fetter Olavs Kodak kasseapparat og foreviget det stolte "fiskerlaget."

Ellers vil kanskje den oppmerksomme leseren registrere av fotoet at storlaksen og unge Reidar også hadde tilnærmet lik lengde. Det var ikke bare vektene våre som var identiske!

